

Formanden: Da der endnu er tegnet 3 Talere, anser jeg det for umuligt at tilendebringe Forhandlingerne i dette Møde, og jeg skal derfor afbryde Forhandlingerne.

Ved Skrivelse af Dags Dato oversender Landstingets Formand:

Forslag til Lov om Ændringer i den ved Justitsministeriets Bekendtgørelse af 1. August 1912 kundgjorte Bygningslov for Frederiksberg Kommune,

hvilket Lovforslag er vedtaget af Landstinget, med Anmodning om, at Lovforslaget maa blive Folketinget forelagt. Dette sker herved. Eksemplarer er omdelt.

Næste Møde holdes Torsdag den 25. Januar Kl. 1 med følgende Dagsorden:

Fortsættelse af anden Behandling af:

Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1923 til 31. Marts 1924.

Mødet hævet Kl. 4⁵⁵.

50de Møde.

Torsdag den 25. Januar Kl. 1.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af anden Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1923 til 31. Marts 1924.

Forhandlingen genoptoges.

Holstein: Naar jeg har følt det som min Pligt at tage Ordet paa ny i denne Debat, er det, fordi den drejer sig om den største Sag, der maaske nogen Sinde har foreligget i vort lille Lands Retshistorie, og fordi denne Sag samtidig er blevet proces-retsligt tilrettelagt paa en Maade saa vilkaarlig, at det ogsaa er uden Sidestykke i vort lille Lands Samfundshistorie. Jeg tager paa ingen Maade Ordet for at

løbe Storm imod det højtærede Ministerium, for det behøves ikke; det er jo i Virkeligheden faldet, i hvert Fald faldet saa meget i det almindelige Omdømme, at det i Grunden kan siges at være politisk fraværende her og politisk at have sin Plads ved Skranken foran den offentlige Menings og foran Vælgerbefolkningens Domstol. Der er derfor ingen Grund til at løbe Storm imod det, det besørger Ministeriet selv. Men jeg tror, at Offentligheden efterhaanden er saa interesseret i, hvorledes denne Sag føres, hvorledes den varetages af Ministeriet og først og fremmest af den ansvarlige ministerielle Autoritet, den højtærede Justitsminister, at der er Grund til at søge Klarhed over den Side af Sagen, der interesserer Offentligheden mere end nogen anden, nemlig dette, om man kan stole paa, at der ikke her bliver stukket noget under Stolen, hvad der er givet udtrykkeligt Tilsagn om fra Lovgivningsmagtens Side, om Offentligheden kan være vis paa, at den vil blive bekendt med det Materiale, der kommer frem som Resultat af denne Undersøgelse, baade bankmæssigt og retsligt, erstatningsmæssigt og kriminelt, saaledes at den kan danne sig et fuldt tilforladeligt Billede af de Forhold og Omstændigheder, der har været Aarsag til de Vanskeligheder, hvori Landmandsbanken økonomisk er kommet, og samtidig være sikker paa, at der kriminelt gaas frem paa en fuldt ud tilforladelig Maade, saaledes at de, der er skyldige, saa vidt der kan rejses Tiltale imod dem, ogsaa bliver kaldt for Retten, uden Hensyn til, om de paa Forhaand staa som mere eller mindre kompromitterede. Det er jo ikke underligt, at Spørgsmaalet om, hvad der skal offentlig frem, interesserer Befolkningen, naar man tænker paa, hvor mange Tusinder og atter Tusinder af Mennesker, der er blevet økonomisk berørt af denne Landmandsbank-Affære, ja, for manges Vedkommende blevet fattige og ligefrem økonomisk ruineret af den. Det er kun et rimeligt Forlangende, at de faar Kortene paa Bordet, og at intet bliver stukket under Stolen, saaledes at de ikke alene selv kan faa Rede paa, hvad det er, der har ført til denne Misère, men at der ogsaa kan blive skabt en Garanti for, at vi faar en Banklovgivning, der, saa vidt det er retsligt muligt, sikrer mod lignende Gentagelser.

For at faa klaret dette Spørgsmaal, hvad det er berettiget at gøre Offentligheden, Befolkningen, bekendt med i denne Sag, maa det være mig tilladt paa ny at tage Spørgsmaalet om denne Undersøgelseskom-